

írás tanúsága szerint Jézus azt tanította, hogy az örökkévalóságot Isten akaratának cselekvése biztosítja. Isten akaratának megértéséhez pedig mindenki eljuthat, de csak egy feltétel alatt, ha meg tudja tagadni magát. Ha van ereje, hogy átlendítse magát az élet kicsinyességén túl, s megérzi a lelki békének fölemelő erejét, mintha Isten vezetne kézenfogva.

Ez a nyugalom nem az elfásult közöny, hanem a lélek erőinek összhangja, ama súlyos és nehéz küzdelmek után, amelyekben mindenkinek át kell esnie, ha ezt meg akarja szerezni. Ki kell küzdenünk saját életünk, lelkivilágunk erőfeszítéseivel, hogy megérthessük és cselekvői lehessünk a legmagasabb akaratnak. Ki kell tudnunk szakítani önmagunkat a múltó világ gyarlóságai közül, hogy felfoghassuk azt, amit Isten akar velünk és általunk. Csak az jut el ehhez a legnagyobb felismeréshez, aki képes szembeszállani saját magával, aki képes legyőzni mindazokat az akadályokat, amelyekkel ez a múltó világ olyan sokféle formában köt le, s gátolja meg a lélek szabad mozgását.

Az örökkévalóért való küzdelem a lélek erejének legnagyobb próbája, s csak ha sikerrel esünk át rajta, akkor értjük meg igazán az Isten akaratát. Mindenki tudja, mindenki megérzi, hogy mikor jut el a lelki életnek abba a magasabb szférájába, amely Isten felé vezet; mindenkit rávezet a saját lelkiismerete arra, hogy mikor cselekszi valóban az Isten akaratát.

S ha mégis valaki ingadoznék a megítélésben, ott van Jézus, Isten akaratának teljesítésének tökéletes megtestesülése. Az örökkévalóság válik valósággá általa. Ha olvassuk tanítását és cselekedeteit, ha próbáljuk átélni az apró eseteket, amelyekből élete összetevődik, életének minden megnyilatkozásán észreveszünk valamit, ami egyszerű, közvetlen és igaz, ami, úgy érezzük, nagyon közel áll hozzánk, s mégis messze is van tőlünk. Azt hisszük, hogy elérjük kezünkkel, s mégis, mikor feléje nyúlunk, nem érünk el odáig, csak akkor, ha folyton megismétlődő erőfeszítésekkel, nagy küzdelmek árán sikerül valamennyire áthidalni azt az űrt, amely a múltó világ és az örökkévalóság, a földi gyarló ember és a szintén földi, de lelke erejénél fogva tökéletessé vált ember között húzódik el. Jézus a mi tanítónk, aki megmutatta, hogy mit jelent Isten akaratát cselekedni. Az ő vonzó egyénisége tegnap és ma és örökké ugyanaz. S ha megértjük hívó szótát: „aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké“, egy lépéssel közeledtünk mi is az örökkévalóság felé. Ámen.

SZÉKELY LÁSZLÓ

AZ EGYÜTTÉLÉS JÉZUSI SZABÁLYA

Róm 12,18

A rosszal szembeni védekezést szolgálja valláserkölcsei életünk, melynek lényegét Jézus foglalta össze két parancsolatban. Az első az ember kötelességévé teszi Isten szeretetét; a második az embertárs szeretetét parancsolja meg, mint az együttélés szabályát.

A valláserkölcsei eszmény és gyakorlat szempontjából a Bibliában három felfogással találkozunk.

1. Az első az ószövetségi felfogás „a szemet szemért, fogat fogért” elv alapján. Ez a felfogás, mely szembeállította egymással a különböző közösségeket és az embert a gondviselő Isten fogalmával, az önzés, az ököljog és kíméletlen ellenségeskedés gyakorlatában jutott kifejezésre. Csak a súlyos természeti és történelmi csapások, a fogság megpróbáló szenvedése, s ennek nyomán kialakult vallásosság ereje őrizte meg az Ószövetség népét a megsemmisüléstől.

A zsidó nép életéből azonban hiányzott a kölcsönös bizalom, amely az egészséges valláserkölcsei élet kialakításában és megvalósításában nélkülözhetetlen. Ahol ez hiányzik, a hitvestársak, testvérek, szülők és gyermekek között, nincs és nem lehet valódi értelemben vett együttéléstről beszélni. Ahol a közösségek, ember és ember közötti kapcsolat forrása nem a bizalom, ott az elidegenedés és ellenségeskedés bomlasztja az életet. Ahol nem a bizalom és szeretet érzésén alapszik az ember és az Isten viszonya, ott nem beszélhetünk egészséges vallásos életről. A bizalom hiánya gyanakvóvá teszi az embert, és eltorzítja a felebarát isteni képését.

Az őszinte, gyermeki lélekkel feltett kérdésre, hogy miért nem szeretik egymást az emberek, a nagyapa sírva fakad, mert nem tudja magát másként kifejezni. Csak súlyos férfi könnyekkel tudja megértetni, hogy minden bizalom nélküli emberi kapcsolat előbb-utóbb átalakul anyagi érdek-viszonnyá, pedig az ember lélek és felebarát. Az emberek a földön teljes nyugalomban élhetnének, ha számúznék ezt a két szót: enyém és tiéd. (Seneca) Ezért sirt a nagyapa, s az unoka csak később értette meg a könnyeket.

2. Ezzel a viszonyulással tisztában volt Pál apostol, amikor üzenetet küld Rómába: „Ha lehetséges, amennyire tőletek függ, éljetez minden emberrel békességben.”

Pál tudja, hogy munkája csak egymással békességben élő kis gyülekezetekből fejlődhet egyetemesnek álmódott jézusi közösséggé. Rómában élő követőinek gyakorlati útmutatást ad, hogy az üldöztetések idején, ha lehetséges, még az ellenséggel is békességben éljenek, s az összeütközéseket kerüljék. Ez a felfogás és gyakorlati tanács nagy fejlődést jelent az Ószövetség világával szemben, amikor a békés egymás mellett való életre int.

Jól tudjuk, vannak összeférhetetlen emberek, és vannak helyzetek, amikor legjobb igyekezetünk ellenére az erkölcsi törvények betartása nem rajtunk múlik, és a meggyőzés minden módszere hiábavalónak bizonyul. Ilyen esetben első feladatunk az önvizsgálat a befelénzés, és önmagunk revíziója. Ez pedig saját cselekedeteink és magatartásunk mély, alapos és tárgyilagos számbavételét jelenti. S ha bebizonyosodik, hogy nem rajtunk múlott, hogy nem volt már lehetséges a békés egymás mellett élés, nem a megtorlás, a sértés, a hatalommal való fenyegetőzés a helyes módszer. Mert csak a tűz terjed gyorsabban, mint a bosszúállás és a bizalmatlanság. Az ilyen eljárással nem a békés élet érdekét, hanem az egymással szembenállás és gyűlölet ügyét szolgáljuk. „Valahányszor cselekszel valamit, ami ismertté lesz, az embereknek átadod erkölceid tükrét.” (Seneca)

3. Egyetlen célravezető és emberhez méltó eljárás a Jézusé, a szeretettel való türelmes tanítás, a Hegyi Beszéd üzenete: „Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre“ (Mt 5,41). „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük“ (Mt 7,12).

Ez az egyszerű, de mély tanítás volt az, amely a bűnös asszonyt megtérítette, a tékozló fiút hazafelé indította, Zákeus lelkét kibékítette, Saul számára fényt derített a damaszkuszi úton. A Hegyi Beszéd tanítása, Jézus magatartása és szolgálata az Ószövetség fölött áll. Jézus a „szemet szemért, fogat fogért“ elv helyett az egymásért való élest teszi a földi élet céljává. Ezt példázza és várja tőlünk is. Ő a mi példamutató Mesterünk, aki előttünk jár, életével példát ad, tanítása által irányít mutat. Evangéliuma számukra „út, igazság és élet.“ A mi feladatunk nem lehet más, mint szeretettel, az erkölcsi törvény betartásával éljünk és munkálkodjunk, hogy legyen az otthonokban boldog családi élet, az emberek között egymásért való élés, és a világban tartós béke. Ámen.

LEGYETEK TÖKÉLETESEK

Mt 5,48

Emlékezzetek, mert az emlékezés az újjászületés örömeivel ajándékoz meg. Nap mint nap emlékezzetek hitbeli teendőitekre, emberi küldetésekre.

Ne feledjétek: az egy igaz Istenben egy test, egy lélek legyetek! Ez a legfőbb kifejezője vallásunknak, amely a szeretet, a tiszta szív válasza. Igen, így van és így kell lennie. Arról ismernek meg az emberek, hogy egyistenhívők vagytok, ha egymás örömeiben, bánatában, terhében osztozkodtok, ha minden igaz embert becsültök, ha egymást igazán szeretitek.

Legyetek szelídek, mint a galamb, de okosak, mint a kígyók. A jöreménységből soha ki ne fogyjatok. A megalkuvást ne ismerjétek: az igazságból, a becsületességből, a tisztalelkűségből egy mákszemnyit se engedjétek. Mindig munkálkodjatok, miként azt gondviselő Istenünk cselekszi.

Járjátok az üdvösség, az istenfiúság, az igaz emberség, az emberi méltóság útját, így a legfőbb hitelveinkből fakadó áldott biztatást élitek meg

Az Úr háza legyen és maradjon lelki otthonotok, ahol a hívek áldott közösségében lelketek mindig szabadon szárnyal a magasságok felé, s e szárnyalásban Isten közelségét, a lélek boldogító jóságát, az ember-testvériség melegét, az istenfiúság üdvösségét érzitek.

De ezt a templomi lelkületet Isten hajlékából mindig de mindig vigyétek magatokkal a mindennapok világába annak bizonyítására, hogy emberi küldetésetek igaz útját járjátok.